

Mulțumiri.....	xiv
Introducere.....	xxi

1. Despre iubire

Transportul aerian al copiilor <i>LeAnn Thieman</i>	3
Un dar surpriză pentru mama <i>Sarah A. Rivers</i>	9
Ziua mamei <i>Niki Sepsas</i>	12
Toți acei ani <i>Alice Collins</i>	15
Agrafele <i>Linda Goodman</i>	16
Strânge-mă de mână și îți voi spune că te iubesc <i>Mary Marcdante</i>	20
E scris în gene <i>The Best of Bits & Pieces</i>	23
S-a născut un copil <i>Rev. Michael Lindvall</i>	24
Majoritatea copiilor nu se nasc decât o singură dată <i>Joseph C. Rosenbaum</i>	28
Cele trei surori <i>Faith Andrews Bedford</i>	29
Ușa descuiată <i>Robert Strand</i>	33
Mamă pentru o zi <i>Anne Jordan</i>	35

2. Mâna călăuzitoare a mamei

Citește numai când ești singur <i>Mike Staver</i>	40
Mama mea spune... <i>Robert F. Whittle Jr.</i>	42
Inspecția <i>Autor necunoscut</i>	45
Ce culoare are o îmbrățișare? <i>Loretta Hall</i>	47
Povești cu usturoi <i>Mike Lipstock</i>	51
Zâna Măseluță <i>Suzanne Moustakas</i>	55
Note de iubire <i>Antoinette Kuritz</i>	58
Salvat de centură <i>Randee Goldsmith</i>	60
Ziua eșecului cu litere roșii <i>Judith Towse-Roberts</i>	62
Apelantul de la miezul nopții <i>Edith Dean</i>	65

3. Curajul mamei

Fiul meu Ryan <i>Jeanne White</i>	70
Ești bine, mami? <i>Christine Perez</i>	75
Mutarea munților <i>Jim Stovall</i>	80
Inimi fără frontiere <i>Amsheva Miller</i>	81
Fiecare dimineată reprezintă un dar <i>Deborah Bebb</i>	85

Lupta unei mame pentru un copil special <i>Tom Mulligan</i>	89
Bun venit în Olanda <i>Emily Perl Kingsley</i>	92

4. Despre maternitate

Maternitatea – un joc

al întrebărilor? <i>Jacklyn Lee Lindstrom</i>	96
Cursul de Artă 101 <i>Autoare necunoscută</i>	100
Scrisoarea unei mame pentru fiul ei care începe clasa întâi <i>Rebecca Christian</i>	101
Povestea unei mame de sportiv <i>Judy Bodmer</i>	105
Indiciile maternității avansate <i>Liane Kupferberg Carter</i>	110
De-a pururi, pentru totdeauna și indiferent de împrejurări! <i>Jeanette Lisefski</i>	113
Eroina tăcută <i>Denny McCormick și Lisa McCormick</i>	115
Când copilul pleacă la facultate <i>Phyllis Volkens</i>	118
Asistentă mamei <i>Jane Jayroe</i>	121
Mama vitregă <i>Jennifer Graham</i>	124

5. Cum devii mamă

Un dar indescriptibil <i>Jeanette Lisefski</i>	129
Intuiție de mamă <i>Amy Hilliard-Jones</i>	131
Arată exact ca noi <i>Judy Farris</i>	133
Mama <i>Barbara L. Warner</i>	136
Nu vreau un alt copil <i>Rosemary Laurey</i>	139
Nu depinde de noi <i>Colleen Derrick Horning</i>	140
O comoară neprețuită <i>Sandra Julian</i>	145
Alesul <i>Sue West</i>	148

6. Momente speciale

Dansează cu mine <i>Jean Harper</i>	152
Proгноza <i>Rochelle M. Pennington</i>	154
Cina în familie <i>Shari Cohen</i>	155
Fiica mea, profesoara mea <i>Janet S. Meyer</i>	158
Viziunea unui copil <i>Sherwin Kaufman</i>	160
Întâi mai <i>Donna Gertzinger</i>	161
Ziua în care am fost prea ocupată <i>Cindy Ladage</i>	165
Într-o fracțiune de secundă <i>Daryl Ott Underhill</i>	169

Ziua în care mama a venit la un ceai <i>Margie M. Coburn</i>	172
Am găsit-o acolo <i>Christina Keenan</i>	174

7. Miracolele

Un înger în uniformă <i>Jeannie Ecke Sowell</i>	176
Vindecarea <i>Sandy Jones</i>	178
Adoptarea unui vis <i>Kathryn Lay</i>	181
Iubitule, ai face bine să te așezi <i>Sheryl Nicholson</i>	185
Reuniunea dintre o mamă și copilul ei <i>Carolyn Campbell</i>	191
După 40 de ani <i>Linda O’Camb</i>	197

8. Despărțirea

Home run pentru mama <i>John Morris</i>	204
Sărbătorirea mamei mele <i>Terry Marotta</i>	207
John Muriel Cochrane	213
Pentru căpitanul Candy și femeile care au ajuns la cer <i>Diana L. Chapman</i>	215

9. Iubirea unei bunici

Ce este o bunică? <i>Sursă necunoscută</i>	221
M-am născut pentru această slujbă <i>Billie B. Chesney</i>	222
Grădina bunicii <i>Lynnette Curtis</i>	227
O cină la restaurant <i>Maryann Lee Jacob</i>	231
Avem nevoie de o stâncă <i>Kathy Ryan</i>	234

10. Mulțumesc, mamă

Când o mamă suflă în 75 de lumânări <i>Alice Collins</i>	238
Șase din cele șapte minuni ale lumii mele <i>Jane Harless Woodward</i>	240
Cutii poștale <i>Bettie B. Youngs</i>	244
Bogățiile mamei mele <i>Mary Kenyon</i>	247
Pur și simplu greșit <i>Gerald E. Thurston Jr.</i>	250
O mare doamnă <i>Tim Hansel</i>	253
Cuvânt de încheiere	
Rugăciune pentru mama <i>Lynn Kalinowski</i>	257
Încă puțină supă de pui?	259
Cine este Jack Canfield?	260

Cine este Mark Victor Hansen?.....	262
Cine este Jennifer Read Hawthorne?.....	264
Cine este Marci Shimoff?	266

Lupta unei mame pentru un copil special

Nicio limbă din lume nu poate exprima puterea, frumusețea și eroismul iubirii materne.

• Edwin H. Chapin

Frank și Lee s-au căsătorit în anul 1948 după ce au slujit în biserica romano-catolică, el ca student și ea călugăriță. Când și-au întemeiat o familie, Lee a decis că își dorea șase copii. Primul ei copil s-a născut în anul 1951, iar următorii cinci în cei 11 ani care au urmat. Când a născut cel de-al cincilea copil al ei, Tom, ea nu mai era însă foarte sigură că va mai putea să crească un alt copil.

La șase luni, Tom nu putea încă să își țină capul ridicat și nu putea fi hrănit cu lingura. În general, lui Lee i se părea că micuțul se dezvoltă prea lent. De aceea, l-a dus la medicul pediatru, care i-a spus că își făcea degeaba probleme.

– Foarte mulți copii trec greu la alimentația cu lingura, i-a spus el. Nu este nimic anormal în acest lucru.

– Cred că știu foarte bine ce este și ce nu este normal, i-a răspuns Lee pe un ton aprig. Am mai crescut patru copii. Ceva nu este în regulă cu acesta.

De aceea, și-a dus copilul la un alt medic, care i-a spus să aștepte un an pentru a vedea dacă „lucrurile se vor îmbunătăți de la sine”. Așa se face că Lee a așteptat.

De-a lungul anului care a urmat, Tom a reușit într-adevăr să își țină capul drept, dar în multe alte privințe comportamentul lui s-a înrăutățit. De multe ori refuza să mănânce, sau nu mânca decât dovlecei, până când pielea lui a căpătat o nuanță portocalie. Dar cele mai îngrijorătoare simptome erau izbucnirile sale de violență. Tom își ataca frații când aceștia se uitau la televizor sau o lovea pe Lee din scaunul din spate al mașinii când aceasta încerca să conducă. Lee știa că astfel de crize temperamentale nu erau ceva neobișnuit pentru un copil mic, dar intensitatea simptomelor lui Tom o îngrijora.

Când Tom a făcut un an și jumătate, Lee s-a dus din nou cu el la diferiți specialiști. De data aceasta, niciunul nu i-a mai spus că avea un copil normal. Unul din medici i-a pus diagnosticul de PKU, o condiție metabolică ce putea conduce la întârziere mintală. Un altul i-a spus că nu era vorba de PKU, ci de o leziune cerebrală produsă la naștere care i-a privat creierul de oxigen. După încă un an de consultații la tot felul de specialiști, lui Lee i s-a apus că Tom nu avea să ducă niciodată o viață normală și că va trebui să fie instituționalizat.

Lee s-a îngrozit. Cum și-ar fi putut trimite copilul de numai trei ani într-o instituție în care posibilitatea de a crește normal ar fi fost periclitată pentru totdeauna? Când Lee și Frank au vizitat stabilimentul pe care li l-au recomandat medicii, nu au găsit aici decât copii cu handicapuri mintale grave, majoritatea fiind incapabili să comunice. Tom avea într-adevăr probleme, a decis Lee, dar nu chiar atât de mari încât să îl trimită aici.

Atunci, o infirmieră i-a povestit lui Lee de existența unui spital din Ann Arbor care l-ar fi putut ajuta pe Tom. Medicii și psihiatrii de aici au ajuns la concluzia că acesta avea un handicap mintal și că nu va putea termina niciodată liceul. O lucrătoare socială de aici le-a sugerat lui Frank și Lee că vor avea dificultăți în a crește un astfel de copil, căci amândoi făcuseră facultatea.

– Nu va putea fi altceva decât un gunoier, le-a spus ea.

– Și ce dacă? i-a ripostat Lee. Vreau să îți spun ceva: nu-mi pasă cu ce se va ocupa în viață. Eu îmi iubesc la fel toți copiii, indiferent de coeficientul lor de inteligență. Nu am de gând să îl iubesc mai puțin pe Tom dacă nu este un geniu.

Tom a depășit însă toate așteptările medicilor. Cu reticență, aceștia au fost de acord ca el să fie

înscriș la o școală obișnuită. Deși a avut într-adevăr perioade mai dificile, Tom nu numai că a absolvit liceul, dar a făcut chiar doi ani și jumătate de facultate. Pe măsură ce a crescut, medicii și-au schimbat diagnosticul, ajungând la concluzia că incapacitatea lui era mai degrabă de natură emoțională, și i-au schimbat tratamentul în mod adecvat.

Sunt foarte bucuros că Lee nu a renunțat să lupte pentru acel copil cu un început dificil în viață, căci acel copil am fost eu. La ora actuală iau medicamente pentru controlul stărilor mele emoționale oscilante. Când mă gândesc însă la acei ani din prima parte a vieții mele, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dat o mamă atât de încăpățânată cum e Lee, care a refuzat să asculte predicțiile sumbre ale medicilor referitoare la lipsa mea de perspectivă. Mama m-a iubit suficient de mult pentru a-și asculta propria inimă, care i-a spus că cea mai bună modalitate de a lupta pentru un copil este credința și iubirea necondiționată.

• Tom Mulligan

Mutarea munților

În munții Anzi existau două triburi războinice, unul care trăia la poalele munților, iar celălalt care trăia la mare altitudine. Într-o zi, muntenii i-au invadat pe cei de la șes, iar ca tribut, au răpit un copil pe care l-au dus cu ei în munți.

Oamenii de la șes nu știau cum să urce pe cărările abrupte ale munților, pe care nu le cunoșteau, așa că nu știau cum să dea de urma muntenilor.

Totuși, ei și-au trimis în munți cei mai buni războinici pentru a-l readuce acasă pe copil.

Războinicii au încercat diferite metode de cățărare și diferite cărări, dar după câteva zile de efort nu reușiseră să urce pe munte decât o sută de metri.

Simțindu-ne neputincioși și neajutorați, oamenii de la șes au decis că luptă pentru o cauză pierdută și s-au pregătit să se întoarcă la casele lor.

În timp ce își pregăteau coborârea, ei au văzut-o pe mama copilului, care se îndrepta către ei. Aceasta nu venea de jos, ci de sus, deși ei nu găsiseră nicio modalitate de a urca muntele.

Când femeia s-a apropiat, ei au observat că își ține în brațe copilul. *Cum era posibil?*

Un bărbat a salutat-o și i-a spus:

– Noi nu am reușit să urcăm muntele. Cum a fost posibil să faci ceea ce noi, cei mai puternici bărbați din sat, nu am reușit?

Femeia a ridicat din umeri și le-a răspuns:

– Păi, nu era copilul vostru!

• Jim Stovall
Bits & Pieces

Ești bine, mami?

Eram profund concentrată, căci lucram la un proiect important, când a sunat telefonul. „De ce

tocmai acum?”, m-am lamentat frustrată când bona mi-a spus că fiul meu în vârstă de doi ani nu se simțea bine.

– Jordan nu pare el însuși, mi-a spus ea. Nu are febră, dar este foarte letargic.

În timpul lungului drum către casă, m-am calmat și m-am gândit la Jordan. Mi-am adus aminte cât de surprinsă am fost când am aflat că eram însărcinată cu el. În adolescență m-am autoconvins că nu îmi doresc copii. Ce-i drept, nu mi-aș fi imaginat nici că mă voi îndrăgosti de un tată singur cu două fete!

După cinci ani de căsnicie, am învățat să iubesc rolul de mamă vitregă. Am constatat că acest rol mi se potrivește, marele merit aparținându-le celor două fete vitrege ale mele. Mi-am făcut însă griji, neștiind cum vor reacționa acestea auzind că vor avea un frățior, mai ales că abia ajunseseră ele însele într-un punct în care se simțeau în sfârșit în siguranță alături de mine. Amintindu-mi reacția lor, am izbucnit în râs. Fetele m-au dus imediat la baie, departe de tatăl lor, și și-au exprimat unica lor îngrijorare:

– Asta înseamnă că tu și cu tata ați făcut sex!?

Șapte luni mai târziu, după 22 de ore de travaliu dificil, am putut în sfârșit să îi aruncăm prima privire lui Jordan. Dat fiind numele de familie al acestuia, care este Perez⁸, nu ne așteptam la un copil roșcat, dar exact de asta am avut parte. Era un bebeluș superb, sănătos și cu ochii atât de închiși la culoare că păreau negri.

– Este parte din noi toți, a spus Val, fiica noastră mai mare, când l-a văzut prima dată pe noul ei frățior. Este liantul care ne unește pe toți.

M-am întrerupt din reverie când am ajuns acasă. Mi-am parcat mașina pe alee și am alergat în casă. Jordan dormea, dar respira greu și era scaldat în transpirație. L-am luat în brațe, l-am fixat în scaunul de copil și m-am îndreptat glonț către cabinetul medicului nostru.

În timp ce conduceam, mi-am împărțit atenția între drumul din fața mea și Jordan. Bona avea dreptate: nu părea el însuși. Se trezise, dar mă privea cu ochi triști și obosiți.

La câteva străzi distanță de cabinetul doctorului m-am uitat din nou la el. Buzele sale începuseră să tremure, mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai puternic. Am văzut apoi că din gură îi iese o spumă albă. Îngrozită, m-am uitat cum trupușorul lui intră în spasme, iar ochii i se dau peste cap. Atacul a încetat la fel de brusc cum a început, iar Jordan a alunecat pe scaunul său.

Panicată, am trecut peste două semafoare roșii și am accelerat. Când l-am ridicat de pe scaun, Jordan era complet inert, iar ochii goi îi erau ațintiți către spațiul din fața lui. Abia atunci mi-am dat seama că nu respiră!

– S-a întâmplat ceva îngrozitor, am țipat în timp ce intram în clădire.

Alertat de țipetele mele, doctorul a ieșit în sala de așteptare și l-a smuls pe Jordan din brațele mele. A verificat dacă are puls, apoi le-a spus infirmierelor să cheme ambulanța, în timp ce el a început procedura de resuscitare. O altă infirmieră m-a reținut pe coridor, de unde nu am putut decât să ascult cum încercau să îmi resusciteze fiul.

– Haide, copilașule, a spus cineva pe un ton implorator. Întoarce-te la noi.

– Nu pot obține semne vitale, a strigat o altă voce.

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Eram complet confuză și speriată de moarte că îmi pierd copilul. Doream să fiu lângă Jordan, să îl țin de mână, să îl sărut pe obrăjori și să îi spun că totul va fi bine. Eram atât de terorizată încât nu mă mai puteam controla.

Când au ajuns medicii de pe ambulanță, Jordan încă nu respira. Medicii i-au aplicat la rândul lor procedura de resuscitare, apoi l-au scos în grabă pe o targă cu roțile.

– L-am conectat la aparatele de susținere a vieții, mi-a spus un medic. Fiul dumneavoastră nu poate

respira singur deocamdată, așa că aparatele fac acest lucru în locul lui.

M-am întâlnit cu soțul meu într-o cameră privată din cadrul spitalului. Văzându-l cum plânge cu suspine, mi-am dat seama că nu l-am mai văzut niciodată plângând până atunci. O infirmieră a intrat în cameră și ne-a întrebat cu blândețe dacă dorim să chemăm un pastor.

– Nu! a strigat soțul meu. Jordan va fi bine!

O oră mai târziu, ni s-a permis în sfârșit să îl vedem pe Jordan. Copilașul meu arăta atât de micuț și de fragil, așa cum era legat la toate acele tuburi și încă tremurând. Spasmele au reînceput de îndată ce a fost resuscitat.

Medicul din salonul de urgență era în mod evident frustrat.

– Tot ce vă pot spune este că Jordan este un copilaș foarte, foarte bolnav. I-am dat doza maxim admisă de fenobarbital, dar spasmele nu au încetat.

A trecut astfel încă o oră. În cele din urmă, Jordan a fost stabilizat și trimis la un spital pediatric. Încă mai era conectat la aparate, dar spasmele încetaseră în sfârșit.

Aparatul de scanare nu a descoperit nimic neobișnuit. Coloana vertebrală era normală. Nu existau explicații pentru atacul sever prin care tocmai a trecut și medicii nu-și puteau da seama dacă lipsa de oxigen i-a afectat sau nu creierul.

Ni s-a permis să rămânem cu Jordan în salonul de terapie intensivă. Așa cum îmi dorisem mai devreme, i-am luat mânuța în a mea, l-am sărutat pe obrăjori și i-am spus că totul va fi bine. Mai târziu în acea seară, în timp ce familia noastră și pastorul se rugau în sala de așteptare, Jordan a început să tușească, după care a respirat pentru prima dată de la atacul avut.

A doua zi dimineața, când Jordan și-a deschis în sfârșit ochii, nu prea știam la ce să ne așteptăm. Nu era exclus să fi suferit leziuni cerebrale, dar eu și soțul meu eram convinși că vom face față oricărei situații. Singurul lucru care ni se părea insuportabil era să îl pierdem.

Încă sub efectul medicamentelor, Jordan a încercat să își focalizeze privirea. Știam că dacă ne va recunoaște, totul va fi bine. Încet, el s-a uitat la mine și la soțul meu. Când și-a întins mâinile către noi și a spus slăbit: „Mami, tati”, am izbucnit în plâns.

Văzându-mă că plâng, Jordan m-a întrebat preocupat:

– Ești bine, mami?

Eram copleșită. După ce s-a luptat pentru viața sa în ultimele 24 de ore, neprețuitul meu copil era îngrijorat *pentru mine!*

– O, da, dragul meu băiat, i-am răspuns, mângâindu-l ușor pe obraz. Sunt foarte bine.

De atunci au trecut șase luni, iar Jordan și-a revenit complet. Am renunțat în sfârșit să mai dorm pe podea în dormitorul lui și nu mai simt nevoia să îi monitorizez fiecare mișcare cu ajutorul aparatelor medicale. Nu știm nici astăzi ce anume i-a provocat acel atac. Ar fi putut fi o infecție virală, sau poate o schimbare bruscă a temperaturii corpului. Din cauza acestei incertitudini, Jordan va fi nevoit să ia medicamente antispasmodice timp de cel puțin doi ani.

Aseară l-am privit pe Jordan jucând fotbal cu tatăl și cu surorile lui în curtea casei, și mi-am adus din nou aminte cât de aproape am fost să îl pierdem. Mînea a sărit la un moment dat în casă, iar Jordan a venit în fugă după ea. Când i-am dat-o, copilul a văzut din nou lacrimi în ochii mei. Și-a pus o mână pe genunchiul meu și m-a întrebat îngrijorat:

– Ești bine, mami?

– O, da, dragul meu băiat, i-am răspuns zâmbindu-i și îmbrățișându-l strâns. Sunt cât se poate de bine.